

Aceleași vânturi

Adrian Erbiceanu

Mă bântuie vântoasele de seară...
Cu-o lume-ntredeschisă mă pătrund.
Rătăcitoare-n golul furibund
Mă amăgește clipa solitară.

Cu cât mă-nalț, cu-atâta mă afund.
Grea liniște mă prinde și-nconjoară,
C-o forță obsesiv-testamentară;
Mă bănuie ceva că îi ascund.

Desperecheate, vorbele se-ngână
De câte ori prin ele dau să trec,
Fugară clipa să n-o scap din mână.

Dar tot pe ce mă reazem cade sec,
Cum ciutura scăpată în fântână...
Și tot aceleași vânturi mă petrec.

(Din vol.: De la Anna la Caiafa)